

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 14/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. M., R., zastúpeného spoločnosťou Q., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. L. V., vo veci namietaného porušenia jeho nešpecifikovaného práva uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 261/2010 z 19. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2010 doručená sťažnosť Ing. P. M., R. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho nešpecifikovaného práva uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 261/2010 z 19. mája 2010, ktorým ústavný súd odmietol jeho sťažnosť zo 6. mája 2010, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Žiline (ďalej len „KUJP PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: KUJP-95/OVEK-2002, postupom Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti

organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred, Banská Bystrica (ďalej len „UBOK PPZ“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-36/BOK-S-2009 (pôvodne vedenom pod ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004), postupom Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kv 22/03 a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v jeho trestnej veci.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 261/2010 z 19. mája 2010 bola odmietnutá jeho sťažnosť doručená ústavnému súdu 6. mája 2010 (ďalej len „sťažnosť zo 6. mája 2010“), ktorá obsahovala námietku porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 ústavy v označených konaniach. Z obsahu sťažnosti zo 6. mája 2010 (a jej príloh), na ktorú sťažovateľ odkazuje, vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa KUJP PZ v konaní vedenom pod ČVS: KUJP-95/OVEK-2002 vznesené 29. apríla 2003 obvinenie pre trestné činy založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), nepriamej korupcie podľa § 162 ods. 1 Trestného zákona, zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 3 Trestného zákona. Sťažnosť podanú proti predmetnému uzneseniu krajská prokuratúra uznesením č. k. 2 Kv 22/03-243 zo 14. mája 2003 ako nedôvodnú zamietla. Na základe opatrenia riaditeľa UBOK PPZ ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 z 1. marca 2004 začal vyšetrovanie, dovtedy vykonávané KUJP PZ, vykonávať UBOK PPZ. Uznesením vyšetrovateľa UBOK PPZ z 3. septembra 2009 bola trestná vec sťažovateľa ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 vylúčená na samostatné konanie vedené pod ČVS: PPZ-36/BOK-S-2009. V sťažnosti zo 6. mája 2010 sťažovateľ prezentoval názor, že v jeho trestnej veci postupom orgánov činných v trestnom konaní dochádza k porušovaniu jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 ústavy, v zmysle ktorého nikoho nemožno stíhať inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, čo sťažovateľ odôvodňuje tým, že ani u jedného zo skutkov, pre ktoré je trestne stíhaný, nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona.

Podanie „*novej sťažnosti*“ odôvodňuje sťažovateľ podrobnou argumentáciou smerujúcou k vyvráteniu záverov uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 261/2010 z 19. mája 2010, ktorým bola pôvodná sťažnosť odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a pre jej oneskorenosť.

Vo vzťahu k odmietnutiu jeho predchádzajúcej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie prezentuje sťažovateľ tieto argumenty:

«1. Ústavy súd Slovenskej republiky ako základný dôvod odmietnutia sťažnosti uviedol nedostatok právomoci konať a rozhodnúť v uvedenej veci. Tento dôvod ústavný súd odôvodnil tak, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancie na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu.

K tomu sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že z pojmového hľadiska sa právomoc definuje ako spôsobilosť štátnych orgánov na základe ústavy a zákonov uskutočňovať príslušné funkcie štátu vydávaním právnych aktov. Aby bolo možné ustáliť právomoc ústavného súdu, samotná právomoc tak, ako to ústavný súd uvádza nestačí. Na tento účel treba vziať do úvahy aj pôsobnosť štátneho orgánu, ktorá je definovaná ako okruh spoločenských vzťahov, na ktoré sa vzťahuje a v ktorých sa vykonáva príslušná právomoc.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Z čl. 127 ods. 1 ústavy expresis verbis nevyplýva, že sťažnosťou možno namietať porušenie základných práv a slobôd aj v konaní pred všeobecnými súdmi, preto podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy majú právomoc len vo veciach občianskoprávných a trestnoprávných a vo veciach preskúmavania zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Ak aj všeobecné súdy a orgány činné v trestnom konaní sú v prvostupňovom konaní a v konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch povinné poskytnúť ochranu základných práv a slobôd, tak túto povinnosť majú rovnakú, ako majú povinnosť poskytnúť

ochranu iných práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb v postavení účastníkov konaní v rámci zabezpečovania zákonnosti ich rozhodnutí, nie teda v rámci ochrany ústavnosti. Z tohto dôvodu podľa názoru sťažovateľa možnosť využitia opravných prostriedkov na účely ochrany základných práv a slobôd nijako nezakladá právomoc a pôsobnosť všeobecných súdov a orgánov činných v trestnom konaní na ochranu ústavnosti a taký výklad čl. 127 ods. 1 ústavy, že by ústavný súd bol až druhosledovým (subsidiárnym) orgánom ochrany ústavnosti a v jej rámci druhosledovým orgánom ochrany základných práv a slobôd, že primárny ochrancovia ústavnosti sú všeobecné súdy, prípadne že by ústavný súd mal právomoc konať a rozhodnúť o porušení základných práv a slobôd až po skončení trestného konania, ak pochybenia znamenajúce porušenie základných práv a slobôd neboli odstránené v jeho priebehu. Sťažovateľ zastáva názor, že takýto výklad už vôbec nie je možný s použitím slova „spravidla“, ktorý vlastne zakladá svojvôľu na odmietnutie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj z dôvodu, že právomoc ústavného súdu by sa dostala do závislosti na rozhodnutiach všeobecných súdov, čo je v rozpore s výslovným znením čl. 124 ústavy s tým, že výklad právnej normy nie je možné viesť tak, že sa dostane do rozporu so zákonom, dokonca do rozporu s ústavou.

Skutočnosťou je, že ústavný súd nie je jediným orgánom ochrany základných práv a slobôd, pretože v rámci zákonnosti sú povinné poskytnúť túto ochranu aj všeobecné súdy.

Z vecného hľadiska platí téza vyslovená ústavným súdom, že „vzťah ústavnosti a zákonnosti je hierarchický. Zákonnosť sa odvodzuje z princípov ústavnosti a musí byť s nimi v súlade. Ústavnosť takto tvorí jadro zákonnosti (II. ÚS. 58/98)“. Keďže táto téza v skutočnosti vyjadruje len jeden z princípov zákonnosti, z hľadiska právomoci ústavného súdu pre *expresis verbis* ustanovenia čl. 124 v spojení s čl. 17 ods. 2, čl. 2 ods. 2 a čl. 127 ods. 1 ústavy (ústavnosť) vo vzťahu k ustanoveniu § 2 ods. 1 Trestného poriadku (zákonnosť), podľa názoru sťažovateľa ústavnosť a zákonnosť nie je možné stotožňovať a teda z hľadiska vzťahu ústavnosti a zákonnosti a tomu zodpovedajúceho vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov a orgánov činných v trestnom konaní, nezávislým orgánom na ochranu ústavnosti je len ústavný súd, a teda vždy pri akomkoľvek úkone orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov podľa názoru sťažovateľa platí opačná téza, teda platí „ak sú porušené základné práva a slobody cestou uplatňovania zákonnosti, nastupuje bez ďalšieho ich ochrana cestou ústavnosti“.

Túto výlučnú právomoc ústavného súdu nemožno spochybníť ani dovetkom čl. 127 ods. 1 ústavy „... ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd...“, pretože táto podmienka sa vzťahuje len na prípady, ak titulom aktívnej legitímácie sa sťažovateľ (účastník) domáha na všeobecnom súde v rámci rozhodovania vo veci samej, teda v rámci zákonnosti ochrany svojich ľudských práv a základných slobôd, tak pre prekážku litispendencie by ústavný súd v tejto veci do rozhodnutia všeobecného súdu nemohol konať a rozhodnúť. Že ide o ochranu v rámci zákonnosti a nie v rámci ochrany ústavnosti dokazuje skutočnosť, že ak by išlo o ochranu ľudských práv a základných slobôd v rámci ochrany ústavnosti, tak právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu by vylúčilo právomoc ústavného súdu na ochranu ústavnosti pre prekážku res iudicata. Preto ak na všeobecnom súde nebol podaný návrh a v rámci dispozičného práva bola podaná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ústavnom súde, je daná právomoc ústavného súdu na ochranu ľudských práv a základných slobôd cestou ochrany ústavnosti a ústavný súd ju nemôže preniesť na všeobecné súdy výkladom. Právomoc ústavného súdu preniesť na všeobecné súdy nie je možné ani ustanovením čl. 152 ods. 4 ústavy, pretože aj v tomto ustanovení ide len o výklad zákonov v rámci danej pôsobnosti a právomoci, čo nijako ústavný súd nestavia do postavenia subsidiárneho ochrancu ústavnosti a ani nezveruje primárnu ochranu ústavnosti všeobecným súdom.

2. Druhý dôvod právomoci ústavného súdu pre tento konkrétny prípad vyplýva z výslovného znenia čl. 17 ods. 1 ústavy, podľa ktorého základné práva a slobody sú spojené s trestným stíhaním a nie s právoplatným ukončením trestnej veci sťažovateľa, ako to ústavný súd uvádza. Trestné stíhanie podľa ustanovenia § 10 ods. 14 Trestného poriadku je úsek trestného konania od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej. Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu na účely čl. 17 ods. 2 ústavy je daná aj pred právoplatným ukončením trestnej veci, teda v ktoromkoľvek štádiu trestného stíhania od jeho začiatku až po právoplatné rozhodnutie, teda nie až po právoplatnom ukončení trestnej veci. Pri zužujúcom výklade by mohlo dôjsť k sporu, či vzhľadom na spojenie ochrany základných ľudských práv a slobôd v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy s trestným stíhaním je daná právomoc ústavného súdu po rozhodnutí súdu, teda po právoplatnom ukončení trestnej veci, keďže takýmto právoplatným rozhodnutím bolo trestné stíhanie ukončené.

Právomoc ústavného súdu v zmysle uvedených námietok potvrdzuje aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí, v ktorom medzi iným uvádza „Na námietku, že ústavný súd nemôže zasahovať do tzv. živej veci je potrebné uviesť, že čl. 17 ods. 2 ústavy hovorí o „stíhaní“. Ak by ústavodarca chápal funkčné hľadisko tohto článku redukovane, iba v súvislosti so súdne skončenými vecami, formuloval by jeho text inak, uviedol by, že nikoho nemožno odsúdiť inak ako z dôvodov a spôsobom, ako ustanovuje zákon. Trestné stíhanie je proces, ktorý sa začína vznesením obvinenia a končí právoplatným rozhodnutím všeobecných súdov a ústavný súd má právomoc aj povinnosť preskúmania už prvého úkonu, ku ktorému došlo v rámci tohto procesu. Jurisdikcia ústavného súdu je daná i napriek celému systému prostriedkov nápravy. (I. ÚS 48/1999)“.

3. Ďalším dôvodom právomoci ústavného súdu v tomto konkrétnom prípade je skutočnosť, že právomoc štátneho orgánu nemožno určovať oddelene od jeho pôsobnosti, pretože, ako je uvedené, pôsobnosť znamená okruh spoločenských vzťahov, na ktoré sa vzťahuje a v ktorých sa vykonáva právomoc. Je zrejmé, že pôsobnosť všeobecných súdov v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy je daná okruhom občianskoprávných, trestnoprávných a z časti aj správnych spoločenských vzťahov. Preto aj právomoc, teda rozhodovanie, všeobecných súdov sa vzťahuje na tieto vzťahy a vykonáva sa len v týchto vzťahoch. Z tohto dôvodu aj ochrana základných práv a slobôd všeobecnými súdmi sa vykonáva len v občianskoprávných, trestnoprávných a z časti v správnych vzťahoch, a to zabezpečením dodržiavania zákonnosti v ich rámci a nie v ústavnopravných vzťahoch, teda nie v rámci ochrany ústavnosti. Tiež v tomto zmysle nemožno stotožňovať zákonnosť s ústavnosťou. V porovnaní s tým pôsobnosť ústavného súdu je ústavou a zákonom daná ústavnopravnými vzťahmi, a preto aj právomoc, teda rozhodovanie ústavného súdu je dané a ochrana ľudských práv a základných slobôd sa bez ďalšieho vykonáva v týchto vzťahoch ochranou ústavnosti. Pretože pôsobnosť, a teda ani právomoc nie je možné zveriť dvom štátnym orgánom alebo preniesť na iný štátny orgán, ako ustanovuje zákon, a to ani výkladom, v zmysle čl. 124 ústavy ochrana základných práv a slobôd ochranou ústavnosti je daná ústavnému súdu a nie všeobecným súdom ani orgánom činným v trestnom konaní.»

Vo vzťahu k odmietnutiu predchádzajúcej sťažnosti z dôvodu oneskorenosti jej podania formuluje sťažovateľ takého odôvodnenie:

„Ústavný súd poukazuje na konanie vedené pod ČVS: KÚJP-95-OVEK-2002 a na konanie vedené pod sp. zn.: Kv22/03 a vo svojom uznesení uvádza, že vo vzťahu k týmto konaniam je sťažnosť podaná oneskorene a že tieto konania boli skončené. K tomu sťažovateľ uvádza, že

a) uznesenie ČVS: KÚJP-95-OVEK-2002 je procesným úkonom, ktorý bol urobený bez účasti sťažovateľa. Treba zdôrazniť, že toto uznesenie bolo doručené dňa 29.04.2003 sťažovateľovi, po jeho doručení bez ďalšieho bol sťažovateľ zadržaný na pracovisku, v putách bol eskortovaný do cely policajného zaistenia a bola naň uvalená väzba. Ide teda o jednostranný procesný úkon a nie o konanie, ktorým sa len začalo predsúdne konanie začatím trestného stíhania, ktoré pokračuje aj v súčasnosti. Keďže nejde o konanie, tak objektívne konanie nemohlo byť ukončené, ako to ústavný súd uvádza. Rovnako dozor prokurátora je len procesnou činnosťou v rámci trestného stíhania s rovnakou platnosťou. Sťažovateľ namieta porušenie jeho ľudských práv a základných slobôd týmto procesným úkonom, vyšetrovacími úkonmi urobenými pred a po jeho vydaní, ako aj procesnou činnosťou prokurátora od začiatku trestného stíhania prebiehajúcou doteraz. Existencia týchto úkonov a tejto činnosti je nepochybná a nemožno ich takýmto tvrdením ústavného súdu odmietnuť a to tým viac, že lehota dvoch mesiacov vzhľadom na trvajúcu povahu týchto procesných úkonov a tohto trestného stíhania a dozoru prokurátora neuplynula,

b) z hľadiska právnoprocesnej podmienky dvoch mesiacov prístupu k ústavnému súdu sťažovateľ poukazuje na to, že ľudské práva a základné slobody všeobecne, a teda aj tie, ktoré sú ustanovené v čl. 17 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, sú dané samotnou ľudskou podstatou, majú teda objektívnu povahu a štát ich len potvrdzuje v ústave a pristúpením k Dohovoru. Preto nikdy nemôžu byť obmedzené procesnoprávnymi podmienkami tak, aby ohrozili sťažovateľa na prístup k súdu v takom rozsahu, že by bola ohrozená, alebo zmarená samotná podstata týchto práv a tieto procesnoprávne podmienky nemôžu byť použité na iné účely, na aké boli ustanovené vzhľadom na konkrétne podmienky a vývoj v Slovenskej republike. Je zrejmé, že vzhľadom na nerovnováhu medzi záujmami sťažovateľa, ktoré sú dané vysokým stupňom závažnosti pochybení orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov a verejným záujmom,

ktorý je daný úzkym formálnym prístupom ústavného súdu, procesnoprávna lehota dvoch mesiacov na prístup k ústavnému súdu je spôsobilá nielen ohroziť, ale aj zmať samotnú podstatu ľudských práv a základných slobôd garantovaných v čl. 17 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Rovnako je zrejmé, že táto procesnoprávna podmienka nie je ustanovená na to, aby zabránila prístupu k ústavnému súdu za účelom ochrany ľudských práv a základných slobôd, najmä ak ide o ich porušenie takým spôsobom, ako je to v tomto konkrétnom prípade. Z týchto dôvodov ak došlo (sťažovateľ tvrdí, že nedošlo) k uplynutiu procesnoprávnej lehoty dvoch mesiacov, ústavný súd k tomu nemôže prihliadať.,

c) predchádzajúci obhajca sa usiloval zistiť, z akých dôvodov je voči sťažovateľovi vedené trestné stíhanie, aby mohol poskytnúť sťažovateľovi účinnú obhajobu. Vyšetrovateľ však ešte dňa 25.08.2003, teda po uplynutí piatich mesiacov (bez štyroch dní) odo dňa doručenia uznesenia o obvinení sťažovateľovi, obhajcovi odoprel nazretie do spisu, a preto ani do tohto dňa obhajca nemohol zistiť dôvody ani spôsob trestného stíhania, ktoré sú podmienkou podania sťažnosti na účely čl. 17 ods. 2 ústavy. Rovnako bolo nazretie do spisu odopierané sťažovateľovi. Preto nemohla byť podaná sťažnosť v dvojmesačnej procesnej lehote. Z týchto dôvodov nie je možné sťažovateľa brať na zodpovednosť za nesplnenie procesnoprávnej podmienky, keď hrubým porušovaním práv sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní spôsobili, že sťažovateľ nemal možnosť z uvedených dôvodov procesnoprávnu podmienku dvoch mesiacov, ak došlo k jej uplynutiu, dodržať,

d) pre sťažovateľa je neprijateľný právny názor ústavného súdu o ukončení uvedených konaní tiež z dôvodu, že trestné stíhanie založené uznesením o obvinení ČVS: KUJP-95-OVEK-2002 pokračuje len pod inou spisovou značkou, u iného útvaru policajného zboru a u iného dozorujúceho prokurátora a keď o opatrení generálneho prokurátora sa sťažovateľ úradnou cestou nedozvedel a vôbec musel túto skutočnosť zisťovať, aby mohol podať žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Podľa tohoto názoru ústavného súdu by vyšetrovateľ mohol začať trestné stíhanie svojvoľným skutkovým základom, mohol by nútiť obvineného a svedkov k výpovediam s použitím prostriedkov zastrášovania alebo mučenia tak, aby tento skutkový základ dodatočne podoprel výsledkami výsluchov svedkov a obvineného a následne vyšetrovateľ, jeho nadriadené orgány, prokurátor, jeho nadriadené orgány a všeobecné súdy, ktoré sa stotožnili s takýmto postupom vyšetrovateľa a prokurátora by mohli pod zámienkou, že konania vyšetrovateľa

a prokurátora boli ukončené, trestné stíhanie ktoré sa začalo na takomto skutkovom základe a pri takomto postupe vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora presunúť na iný útvar policajného zboru, aby pokračovalo pod inou spisovou značkou a pri dozore iného prokurátora za tým účelom, aby sa zbavili zodpovednosti za takéto pochybenia.“

V závere sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. II. ÚS 261/2010 sa rozhodovalo „*len o podmienkach konania, nie vo veci samej*“ a súčasne prezentuje názor, že „*podmienky konania vo veci samej sú splnené*“, preto žiada o „*nové prerokovanie predchádzajúcej sťažnosti a prerokovanie tejto sťažnosti, aby ústavný súd prijal túto sťažnosť a predchádzajúcu sťažnosť na ďalšie konanie a aby ústavný súd konal a rozhodol vo veci v zmysle tejto sťažnosti a predchádzajúcej sťažnosti*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne

neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd sa v prvom rade musel vysporiadať s identifikáciou predmetného podania sťažovateľa, aby bolo možné vôbec ustáliť, či ide o novú (ďalšiu sťažnosť) v tej istej veci alebo o opravný prostriedok voči predchádzajúcemu rozhodnutiu ústavného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa doručené mu 20. augusta 2010 je na titulnej strane prakticky identické s titulnou stranou jeho predchádzajúcej sťažnosti (líšia sa iba tým, že podľa záhlavia je predchádzajúca sťažnosť určená ústavnému súdu a v novom podaní predsedníčke ústavného súdu). Ostatný obsah predmetného podania tvorí v podstatnej časti (1) polemika sťažovateľa s dôvodmi odmietnutia jeho predchádzajúcej sťažnosti ústavným súdom, vecná a právna argumentácia sťažovateľových výhrad k prebiehajúcemu trestnému konaniu v sťažovateľovej trestnej veci (2) a napokon záverečná časť, ktorá by sa dala označiť ako návrh na rozhodnutie (3). Treba zdôrazniť, že napriek právnenému zastúpeniu sťažovateľa advokátom toto podanie nemá základné náležitosti sťažnosti podľa príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde (§ 20 a § 50).

Sťažovateľ poukazuje na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde a na to, že v konaní pred ústavným súdom o jeho predchádzajúcej sťažnosti sa rozhodovalo *„len o podmienkach konania, nie vo veci samej“*, keď podľa jeho názoru *„podmienky konania vo veci samej sú splnené“*, sa domáha, aby predsedníčka ústavného súdu zabezpečila *„nové prerokovanie predchádzajúcej sťažnosti a prerokovanie tejto sťažnosti, aby ústavný súd prijal túto sťažnosť a predchádzajúcu sťažnosť na ďalšie konanie a aby ústavný súd konal a rozhodol vo veci v zmysle tejto sťažnosti a predchádzajúcej sťažnosti“*.

Vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti a uvedenej formulácie „petitu“ ústavný súd ustálil predmet konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Podľa ustanovenia § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

K skúmaniu sťažovateľových argumentov namietajúcich správnosť záverov predchádzajúceho uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 261/2010 z 19. mája 2010 ústavný súd nemohol pristúpiť, pretože mu v tom zjavne bráni prekážka neprípustnosti jeho sťažnosti v zmysle citovaného ustanovenia § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde. Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto, čo sa týka medzí, rozsahu a spôsobu, môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonom a ústavnom rámci. V súlade s ústavnou normou obsiahnutou v čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, ani zákon o ústavnom súde možnosť opravného konania vo vzťahu k rozhodnutiam ústavného súdu nepripúšťa (obdobne pozri III. ÚS 350/09).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú.

Nad rámec uvedeného odôvodnenia sa ústavný súd zaoberal aj (v daných okolnostiach skôr hypotetickou) možnosťou, či by v danom prípade prichádzal do úvahy postup podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde z hľadiska tvrdenia sťažovateľa o splnení podmienok konania. K tomu ústavný súd v prvom rade pripomína, že v takýchto prípadoch by musela byť v prvom rade podaná nová sťažnosť [dikcia citovaného ustanovenia § 24 písm. a) jasne hovorí, že „ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené“]. V skutočnosti sťažovateľ iba na väčšom priestore vo svojej aktuálnej sťažnosti polemizuje s dôvodmi predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu a na predchádzajúcu sťažnosť iba nepriamo poukazuje a žiada o jej „*nové prerokovanie*“ a rozhodnutie o nej.

Za týchto okolností sa teda ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa o splnení podmienok konania obmedzil iba na konštatovanie, že nedostatok právomocí ústavného súdu vo veci predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa predstavuje nedostatok (procesných podmienok) neodstrániteľný, teda taký, ktorý nemožno odstrániť ani dodatočnou aktivitou účastníka konania.

Existencia prekážky *res iudicata* vylučuje možnosť opakovane preskúmať sťažovateľom (explicitne ani neuplatnenú) námietku porušenia čl. 17 ods. 2 ústavy v označených konaniach, preto by ústavný súd aj pri dodržaní už uvedeného postupu (nová sťažnosť) musel sťažnosť tiež odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011